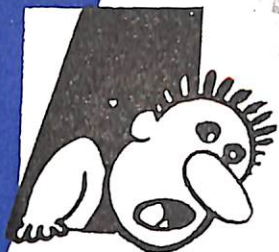

FADIL
KRAJA

BIBLIOTEKA
SHËTETIT

814-7

K95

Fajin
e kishte
"Besa."

114-2
K 93

FADIL KRAJA

Fajin e kishte «Besa»

Tregime satiriko-humoristike

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

MIHAL DURI

Redaktore: **Irena Dono**

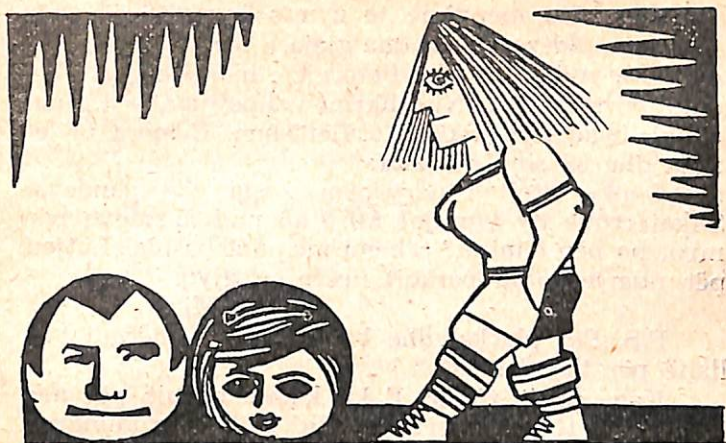
Piktor: **Shtjefën Palushi**

Tirazhi: 5000 kopje   **Format: 70 x 100/32**   **Stash. 2204-72**

Shtypur: Drejtoria Qendrore e Poligrafisë
Shtypshkronja «MIHAL DURI» — Tiranë, 1973

FAJIN E KISHTE «BESA»

Një ditë u ktheva nga puna i lodhur. U ngjita shkallëve të apartamentit ngadalë e me qejf. E dija se për darkë kishim peshk, krap të furrës, për të cilin unë le kokën. Derën e gjeta të mbyllur, por nuk më bëri përshtypje. Kushedi pse e kishte mbyllur gruaja. Trokita. Asnjë përgjegje. Trokita edhe një herë. Fqinji përballë, Ademi, hapi derën përgjysmë dhe më hodhi ndër këmbë çelësin. Unë hapa gojën ta pyesja si ishte puna, po ai më përplasi derën në turinj e u zhduk. Kujtova se e kishte me shaka «Do ta pyes mbas darkës», thashë dhe u futa në shtëpinë time. Ndeza dritën fill e në kuzhinë, Nuhata. Asnjë aromë peshku. Bile shporetet ishte akull. Fillova të bëhesha merak. Ku ishte gruaja?

Me këto mendime të zymta hyra në dhomën e fjetjes. Ndeza dritën dhe gjëja e parë që më ra në sy, ishte një dyfletëshe fletoreje e hapur dhe e mbështetur te radioja. Një shkrim i shpejtuar, ai i gruas sime, llogaritare, nxinte dyfletëshen. E mora ta lexoja dhe sa s'më ra pika:

Qenke krejt i ndryshëm nga ç'të pandeva. Shkatërrove dy familje! Mirë që nuk mendove për mua, po për fëmijët? S'kemi më punë bashkë. Lutjen për ndarje do ta paraqit nesër në gjyq.

Mira

P.S. Për plaçkat dhe banesën do të dërgoj vëllanë për t'i ndarë.

Kaq. Asgjë tjetër. E ku kishte nevojë për më tepër? Që të tallej gruaja ime, ishte e pamundur, mbasi ajo nuk i ka qejf shakatë. Por, edhe që të shkruante të tilla fjalë për mua, nuk durohej. Unë i poshtër?! Maskara?! Po këto fjalë i dëgjova edhe nga Ademi... «Ky diçka duhet të dijë, thashë. Do ta pyes. E, po qe se kanë vendosur të tallen me mua, do ta kenë keq!»

Me Ademin, që ta merrni vesh, punojmë në një ndërmarrje. I ka qejf shakatë, por ama kjo është shaka fare pa kripë.

Trokita te dera e Ademit. Ai e çeli dhe, kur më pa, deshi ta mbyllte, por unë u vura këmbën derës, dhe një të shtyrë, një të përplasur Ademin në dysheme.

— Me cilin talleni ju? Ku është Mira? Hajde, shpejt, ku e keni fshehur krapin? — e bombardova unë.

Ai nuk qeshi fare, por më shtrëngoi për gjoksi (dy pulla këmishë ndërkaq fluturuan) dhe më bërtiti:

— Të kujtoja burrë të ndershëm. Ti paske qenë një!.. Nejse! Por, që të arrish deri aty sa të kesh marrëdhënie me gruan time ti, që të konsideroja vëlla, këtë nuk ma merrte mendja! Nejse! Do ta bisedojmë në kolektiv. Tani shporru! Hajde shporru!

Tani isha unë ai që u bëra prush. Ia ktheva.

— Mos je i dehur? Unë marrëdhënie me gruan tënde! Me Besën?

— Ti, po! Ti, maskara! E di nga burime të sigurta.

— Fole me Besën?

— E nxora jashtë nga shtëpia. Tani ik, se e humba durimin...

Nuk di se si u gjenda në rrugë të madhe. Harrova lodhjen, krapin, dritat e apartamentit të ndezura dhe derën të çelur. Sa hap e mbyll sytë, u gjenda në shtëpinë e vjehrrit. Më doli përpara vëllai i gruas e më tha me një zë si bubullimë:

— Ti nuk ke më punë këtu!

— Dua të sqarohem me Mirën.

— Nesër e sqaroni në kolektiv.

(I vëllai i Mirës është mundës i kategorisë së parë.) U detyrova t'i bindesha.

Dita zbardhi. Mua më gjeti në ndërmarrje. Ata të turnit të tretë që kishin lënë punën, po lexonin një lajmërim.

«Sot në orën 15 bëhet mbledhje e turnit të parë për të shqyrtuar një akuzë të shokut Adem Kasapi kundër Selim...»

M'u morën mendtë. Për pak u rrëzova.

Tani e besoj fjalën që thotë se një orë nga njëherë të duket një muaj. E besoj, sepse unë e di se si erdhi ora 15.

Veç kolektivit ia marsha të keqen. Ai di t'i

qërojnë mirë lakrat. Të mos ishte kolektivi dhe zgjuarsia e shokut Tef, që e drejtoi mbledhjen, unë tani do të isha në pavionin e psikiatrisë.

Që thoni ju, thashethemet kishin formuar këtë tërkuzë: Një farë Paulini i kishte thënë Ademit, si njeri që «ia donte të mirën», se unë me të shoqen takoheshim përditë në stadium. Ademi besoi dhe vra-poi në stadium. Do ti që, duke dalë nga porta e stadiumit, pa të shoqen! Ajo i tha se ishte në punë vullnetare, por ai... (ju e dini se si veptoi).

Në mbledhje Zefi e detyroi Paulinin të kallëzonte se kush i kishte thënë dhe ja, tërkuzat nis e shtjellohet: Paulinit i kishte thënë Rustemi: «Selimi është i poshtër, ka marrëdhënie me gruan e Ademit». Rustemi, mbas shumë ngurimesh, e nxori se i kishte thënë Dhimitri: «Selimi do Besën. E di nga burime të sigurta. Veç të lutem mos e bëj muhabet...»

Pas tri orësh mbledhje doli kokrra. Dhimitrit i kishte thënë Demushi: «Selimi me Ademin janë rrahur për punë të Besës. Të lutem mos e hap». Shoku Zef pyeti Demushin se kush i kishte thënë: Demushi u përtyp u skuq, por më së fundi e nxori: — Sulltana...

Sulltana u ngrit e bërtiti:

— Po, unë po kaloja pranë klubit dhe i pashë Ademin e Selimin që po shamatoseshin...

— Ndal! — bërtita unë.

— Stop! — bërtiti Ademi.

Të gjithë na vështruan. Luajtën mendsh këta!?

Unë shpjegova:

Të hënën ne komentuam ndeshjen e skuadrës sonë me «Besën» e Kavajës. Ademi, tifoz i skuadrës sonë, ishte bërë spec që na kishte mundur «Besa» e

unë, për ta ngacmuar, lavdëroja «Besën». Ademi më pyeti me inat:

— Mor renegat, ti pse e lavdëron «Besën»?!

— Më pëlqen — i thashë.

(Në atë kohë pranë nesh kaloi Sulltana).

— Të pëlqen Besa?

— Po, e dua. E kam në zemër e nuk ka njeri që mund të ma nxjerrë.»

Sulltana u ndal pak, pastaj iku me vrap, thuri tërkuzën që shkoi aq gjatë, ajo pak, tjetri pak... Kusurin e dini.

Kthehemi në shtëpi me Ademin, Besën dhe Mirën. Jemi si në gjemba. Kemi turp të shikojmë njëri-tjetrin në sy.

Në apartament nuk kishte hyrë njeri i huaj, përveç maçokut të Besës që e kishte përllarë me kohë krapin. Të gjitha fajet i kishte «Besa».

TREGIM PËR SHOQEN ZYLFIJE

E kishin kritikuar në një mbledhje të komitetit të partisë se në ndërmarrjen e tij nuk punohej për emancipimin. Ai në fillim kundërshtoi, madje nxori dhe bllokun ku kishte mbajtur shënim sa mbledhje sektorësh e brigadash ishin bërë për këtë problem. U tha se kishte dhënë urdhër që gratë me barrë të mos i futnin në turnin e tretë dy muaj para lindjes dhe një muaj pas. Tregoi edhe masa të tjera që kishin marrë ai vetë personalisht, por sekretari e vuri me shpatulla për muri.

E pyeti se sa brigadiere, përgjegjëse turni, shefe reparti ishin femra në ndërmarrjen e tij, ku 65% e punëtorëve ishin femra?

Të nesërmen thirri në zyrë tre nëndrejtorët, shefin e kuadrit, sekretarin e partisë së ndërmarrjes dhe kryetarin e komitetit profesional. Bëri autokritikë para tyre dhe pastaj i pyeti se cilën grua mund

të bënin brigadiere sa për nisje. Ama të ishte grua, jo përralla. Grua që ta kishte zërin të trashë si burrë dhe, ose të mos kishte fëmijë, ose këta t'i kishte të rritur. Zylfija i kishte të gjitha konditat. U vendos një-zëri dhe pas një ore Zylfija ishte te drejtori. U zhvillua një bisedë e gjatë, e përzemërt. Qysh të nesërmen Zylfia filloi punën. Kolektivi i brigadës, ku shumica ishin femra, u gëzua shumë. Puna shkonte mrekulli. Nuk kaloi java dhe një shtetë tjetër për Zylfijen, e zgjodhën nënkryetaren e komitetit profesional. Nuk e lanë të hapte gojën fare. E meritonte, kish aftësi, etj. etj.

Kryetari e uroi dhe e caktoi të merrej me çështjen e edukimit. Të mos kishte frikë fare, puna ishte e lehtë, kryetari kishte besim dhe ... Kështu nisi punën. Tani, disa orë të kohës së lirë merrej me detyrën e re të komitetit profesional.

Por, si thonë pleqtë, kur të vjen e mira, hapi derën. Pas disa ditësh i thanë të dilte në fotografi, se do ta afishonin në këndin e kuq. Erdhi dhe një gazetar që e pyeti fare pak, ndërsa në gazetë shkroi shumë. Disa nga ato që lexoi në gazetë i erdhën krejt të reja, fundi, të tjerët dinë më mirë.

Që të mos e zgjatim, pas dy-tre muajsh, nga brigadiere e bënë shefe reparti, lagjja e zgjodhi në këshillin popullor dhe kryetare të kolektivit të agjitorëve. Këshilli i gruas së rrethit e zgjodhi në krysi, shkolla e zgjodhi kryetare të komitetit të prindërve...

Tani nuk kishte më kohë të lirë fare. Bam andej në mbledhje, bam këtu në mbledhje. Veç nuk u dha. I kreu të gjitha detyrat me aq sa i lejonin mundësitë dhe koha. I shoqi ia kuptoi hallet dhe i mori përsipër vetë punët e shtëpisë.